

Emulatorul de suflete. Abis de cristal

Ion.mihaiu

Limpede-ți pare cristalul rotund,
mă poartă cu sine în vidul profund,
suspendă ființa-mi în recea-i sclipire
cum sufletul ține în el o iubire.

Mă simt amortit în celule de piatră
și liniștea pietrei în gânduri îmi latră,
aștept o cădere, jinduiesc la mișcare,
la sîngele viu gâlgâind în visare.

M-aștepti renăscut, egal cu ce sunt,
răzbat prin cristal mirosind a pământ,
îți sunt un străin dintr-o vreme apusă,
iar tu - o poveste ce-i încă nespusă.

Exist pentru tine, ca tu să mă chemi
s-alung neștiința de care te temi,
când monștrii prezentului vin din trecut
sunt duhul din carnea emulatorului mut.

Mă-ntorc în tiparul de om efemer
și gândul meu umple mașina de fier,
simțirea-mi se-agață de organe străine
când sângele tău îmi urcă prin vine.

Sunt aici, lângă viață, renăscut sub pământ
și spiritul meu are iarăși cuvânt
până voi recădea în vidul total,
un duh tremurând în abis de cristal.

25 martie 2016, București